

***Polpa* - Jordi Masó Rahola**

La polpa pot ser de carn o de paper. La primera remet a la literatura eròtica o policíaca (segons que formi part d'un cos viu o mort), mentre que la de paper és una metonímia que designa la literatura de quiosc. Les dues últimes accepcions es poden aplicar al recull *Polpa*, format per catorze contes de Jordi Masó Rahola (Granollers, 1967) que exploren temàtiques com l'espionatge, la reencarnació o l'assassinat per encàrrec.

Després de publicar dos llibres amb un centenar de microcontes cadascun, ara l'autor assaja unes mides més convencionals, tot i que manté un grau elevat de concentració dramàtica. Si bé aquests temes de fons poden formar part de la cultura popular, la manera com Masó Rahola ha escrit aquests contes els situa en l'experimentalisme: el narrador, que se serveix d'una precisió quirúrgica, sobrevola els personatges amb la fredor d'un entomòleg.

No és casual que el llibre s'obri amb un conte titulat *L'art del pastitx*, ja que l'autor teixeix una xarxa d'homenatges a diferents autors. Si Nabokov va escriure un pròleg amb pseudònim a *Lolita*, ell afegeix un epíleg apòcrif a *Polpa*, on s'entreté a trobar defectes a cadascun dels contes, i de passada recull tot de picades d'ullet literàries, no fos cas que s'haguessin escapat a algun lector poc amatent.

No li falta raó l'autor de l'epíleg quan afirma que Masó Rahola "s'escapoleix sempre dels temes compromesos", si bé es descuida de dir que aquesta actitud no és condemnable sempre que el text estigui literàriament ben resolt, com és el cas. Només en el conte titulat *Afflicció* s'insinua una certa complexitat moral, si bé resolta amb una contenció que fa recordar els últims treballs de Sergi Pàmies.

Altres contes que val la pena recordar són el que dóna títol al recull -que inclou una combinació tarantiniana de sang i humor-, la lleugeresa bonhomiosa de *Resurrecció*, el joc recargoladament borgesià d'*El gnom de Bristol* i el divertimento titulat *Rancúnia*, on es cita sense complexos el recull *Foc fàl·lic i altres contes obscens*.

De ficcions metaliteràries escrites a partir de llibres -existents o inventats, tant és- n'hi ha de felices i de desgraciades. Com el recent *Els meus millors pròlegs*, de Ferran Escoda, *Polpa* pertany al primer grup. És un privilegi formar part d'una literatura on es produeixen obres tan lúdicament glacials, tan poc òbvies, que ens donen l'oportunitat de descansar d'una realitat cada vegada més aspra.